

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Gruzie
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021, č. j. CPR-11565-4/ČJ-2021-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021, č. j. CPR-11565-4/ČJ-2021-930310-V240 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 7. 3. 2021, č. j. KRPA-13553-12/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále podle § 179 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce. Žalovaný pak aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Žalobce je předně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že je bezúhonnou osobu a jde jen o excesivní jednání. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu a délce neoprávněného pobytu a spolupráci účastníka se správním orgánem. Použitá argumentace a odůvodnění námitek proti nepřiměřenosti a důvodnosti délky vyhoštění je zcela nepřipadná, nezákonná a nelogická. Žalobce tak stále považuje v tomto směru obě rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.

4. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán však zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem, a rovněž tak zaběhlou praxí. Správní orgán prvního stupně čistě vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštěním vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl účastníku řízení umožněn pobyt na území republiky. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti má žalobce zřejmě zázemí. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav.
5. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobce, nikterak zásadně dlouhý protiprávní stav a jinak bezúhonného účastníka. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu a až po té bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Zde je tedy evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění.
6. Délka vyhoštění je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu a to aniž by byly neobvykle dlouhá doba rovněž odůvodněna neobvyklými okolnostmi, aniž by byl zájem státu na takto dlouhém vyhoštění řádně vysvětlen a odůvodněn, uložení takto dlouhé doby vyhoštění v polovině sazby nebylo na místě. Jedná se pak o překvapivé a nepředvídatelné rozhodnutí v souhrnu nepřezkoumatelné.
7. Žalobce má konečně za to, že je nesprávně vymezena doba neoprávněného pobytu, kdy minimálně do tvrzeného doručení o nesplnění podmínek, tj. do 10. 8. 2020 pobýval na území neoprávněně, dále má žalobce vážné pochybnosti, že mu sdělení o nesplnění podmínek bylo řádně doručeno.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 3. 2021, č. j. KRPA-13553-12/ČJ-2021-000022-SV, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu v délce jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání. V doplnění odvolání žalobce namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, když úvaha o přiměřenosti je zcela nedostatečná, odůvodnění je nekonkrétní a neurčité, správní orgán pouze sepsal své subjektivní názory. Žalobce akcentoval, že šlo z jeho strany o excesivní jednání, ke správnímu orgánu se žalobce dostavil dobrovolně. Žalobce též namítl, že po dobu řízení o žádosti žalobce o změnu zaměstnavatele nešlo o neoprávněný pobyt, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné ohledně počátku doby neoprávněného pobytu. Také absentuje zdůvodnění délky zákazu pobytu, délka jeden rok je nepřiměřená, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (č. j. 7 As 6/2012-29 ze dne 19. 4. 2012, č. j. 8 As 32/2011-60 ze dne 6. 12. 2011 a č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013). Také navrhl překvalifikování jednání ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, případně uložení výrazně kratší délky zákazu pobytu.
12. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2021 bylo odvolání zamítnuto. Účastník řízení se dne 13. 1. 2021 dostavil se svým právním zástupcem ke správnímu orgánu I. stupně k vyřešení svého pobytu. K prokázání totožnosti předložil platný cestovní doklad Gruzie. Následně bylo zjištěno, že účastník řízení byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, jejíž platnost zanikla ke dni 1. 8. 2020. Dle odvolacího orgánu, byl správním orgánem I. stupně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což je doloženo předloženým spisovým materiálem rozhodným pro vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené § 68 odst. 3 správního řádu. Co se týká samotného vymezení délky neoprávněného pobytu účastníka řízení, odvolací orgán nemá pochybnosti o zjištěném stavu věci, neboť nejen z informačního systému policie, ale i písemného sdělení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, je patrné, že účastník řízení na území České republiky (dále jen „ČR“) pobýval na základě vydané zaměstnanecké karty platné do 9. 11. 2020. Účastníku řízení byl ke dni 2. 6. 2020 ukončen jeho pracovní poměr (což potvrdil i účastník řízení) a ve smyslu § 63 zákona o pobytu cizinců účastníku řízení uplynutím 60 dnů od tohoto data, tedy dne 1. 8. 2020 tato zaměstnanecká karta zanikla. Vzhledem k tomu, že zánik zaměstnanecké karty

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vychází přímo ze zákona, nevypravuje se žádné rozhodnutí. Účastník řízení sice dne 30. 7. 2020 oznámil změnu zaměstnavatele, nicméně účastníku řízení bylo sděleno, že jeho oznámení nesplňuje zákonné podmínky. Tato informace byla účastníku řízení doručena dne 10. 8. 2020. Dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců se na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 hledí, jako by nebylo učiněno. Z tohoto zákonného ustanovení je tedy patrné, že tato podaná žádost mu nikterak nezakládala oprávněnost k pobytu na území ČR. Odvolací orgán na základě výše uvedených skutečností se shodl s názorem správního orgánu I. stupně, že účastník řízení na území ČR pobýval od 2. 8. 2020 do 13. 1. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

13. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). K tomuto odvolací orgán dodal, že bylo zejména věcí účastníka řízení zajímat se, jak je to s jeho podaným oznámením o změně zaměstnavatele a hlavně i platností jeho pobytového oprávnění, a to i s ohledem, že platnost jeho pobytu byla původně do 9. 11. 2020. I vzhledem k tomuto se měl účastník řízení zajímat a řešit svůj pobyt dříve a ne až více jak pět měsíců od zániku jeho zaměstnanecké karty a také více jak dva měsíce poté, co byla vyznačena platnost jeho pobytu na pobytové kartě. Účastník řízení se tak do nastalé situace dostal pouze vlastním přičiněním, a to svým laxním přístupem k řešení svých pobytových záležitostí. Skutkovou podstatou ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je, že cizinec pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a není tedy podmínkou, že by svým jednáním musel způsobit nějakou hmotnou škodu nebo být trestaný. K těmto skutečnostem lze přihlédnout v rámci stanovení doby zákazu vstup na území členských států Evropské unie, která v jeho případě byla stanovena ve spodní hranici zákonného rozmezí.
14. K námitce ohledně doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, odvolací orgán uvedl, že tato byla stanovena v souladu se zákonem, s přihlédnutím k veškerým zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením uvedené doby ve spodní hranici zákonného rozpětí, kdy maximální hranice činí 5 let. S přihlédnutím k veškerým okolnostem daného případu doba 1 roku představuje adekvátní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, jakož i ostatním okolnostem daného případu, přičemž způsob rozhodnutí se nikterak excesivně nevymyká rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech. Současně správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6 uvedl důvody, pro něž bylo přistoupeno ke stanovení doby právě v takové výši, nelze tedy souhlasit s námitkou, že odůvodnění správního orgánu I. stupně není v tomto směru individualizované a je tedy nepřezkoumatelné. Odvolací orgán stanovenou dobu shledal zcela přiměřenou, a to na jedné straně k délce jeho neoprávněného pobytu, která byla zapříčiněna jeho laxním přístupem k řešení jeho povinností jako cizince a na druhé straně s ohledem na to, že z jeho strany se jedná o první porušení právních

předpisů, se správním orgánem I. stupně spolupracoval a k řešení protiprávního stavu se dostavil sám.

15. K námitce účastníka řízení ohledně nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, odvolací orgán uvedl, že správní orgán I. stupně se v rámci vedeného řízení přiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života účastníka řízení zabýval, kdy zdůvodnění k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 - 5. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím v tomto ustanovení uvedeným. Je třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. V případě účastníka řízení měl odvolací orgán za to, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem, převyšuje zájem státu na dodržování a ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem účastníka řízení, zároveň není vydání napadeného rozhodnutí, nepřiměřené.
16. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neshledal vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným a s tímto závěrem se po posouzení spisového materiálu ztotožnil i odvolací orgán, není tak dán zákonný důvod, aby v daném případě mohlo být postupováno v souladu s § 50a zákona o pobytu cizinců, jak ve svém odvolání uváděl účastník řízení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

20. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslehu žalobce), jestliže takový důkaz plně obстоjí. Z protokolu o výslehu účastníka řízení ze dne 13. 1. 2021 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka i svého zástupce, že byl poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019 – 34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nevyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 37 uvedl: „*Za situace, kdy stěžovatel nenavrhl žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslehu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.*“
21. Žalobce ve svém výslehu uvedl, že do ČR jezdí často za prací, od 30. 10. 2018, vždy měl pracovní povolení, naposledy přicestoval dne 1. 6. 2019. Do června 2020 pracoval pro společnost X s.r.o., pak požádal dne 30. 7. 2020 o změnu zaměstnavatele. Zamítnutí žádosti mu bylo doručeno fikcí, nedozvěděl se o tom, proto začal svoji pobytovou situaci řešit se svým právním zástupcem a dostavil se na policii. V ČR nemá žádný majetek, nyní nepracuje, žije z úspor, není pojištěný. Je svobodný, bezdětný, zdravý, má peníze na vycestování. V ČR má čtyři roky přítelkyni gruzínské národnosti, pobývá zde na zaměstnaneckou kartu, vídají se převážně o víkendech, jiné příbuzné zde nemá. Vyhoštění by bylo vůči přítelkyni zásahem do soukromého a rodinného života. Ve vlasti má otce a bratra, nic mu tam nehrozí, ale nechce opustit přítelkyni. Zdržuje se na adrese X.
22. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že ani v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Při výslehu žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života uvedl pouze dlouhodobý vztah s přítelkyní. K tomuto aspektu se správní orgán I. stupně podrobně vyjádřil na straně 3 rozhodnutí. Přítelkyni se nepodařilo podle údajů uvedených žalobcem ztotožnit, nicméně správní orgány její existenci nepopíraly, avšak shledaly, že tento vztah nelze posoudit jako důvod pro shledání nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Přítelkyně je držitelkou zaměstnanecké karty, nejde tak o trvalou vazbu k ČR. Žalobce přicestoval do ČR pouze za prací, je tedy zjevné, že plánoval návrat do vlasti. Žalobci s přítelkyní nic nebrání realizovat svůj vztah ve vlasti, případně po dobu trvání správního vyhoštění realizovat vztah na dálku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

23. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 3 až a 5 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
24. Nelze přisvědčit námitce, že správní orgány postavily závěr o přiměřenosti správního vyhoštění pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, prvostupňový orgán naopak zohlednil, že žalobce je zdravý, neléčí se, je schopen cestovat, rodinu má ve vlasti, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU, v ČR žádné rodinné příslušníky nemá (s výjimkou vztahu s přítelkyní), nemá ani žádnou vyživovací povinnost v ČR, majetek v ČR nevlastní, zázemí má ve své vlasti, nehrozí mu tam žádné nebezpečí, do ČR přicestoval relativně nedávno, neosvojil si jazyk, nebyl shledán takový stupeň integrace, který by bránil jeho vycestování. Není zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace.
25. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
26. Žalobce dále namítal nesprávné vymezení doby neoprávněného pobytu, má za to, že minimálně do doby tvrzeného doručení sdělení, že žádost o změnu zaměstnavatele nesplňuje náležitosti, zde byl oprávněně.

27. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
28. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
29. Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou.
30. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.
31. Z uvedeného je zřejmé, že na oznámení o změně zaměstnavatele, které nesplňuje zákonné náležitosti, se hledí, jako by vůbec nebylo učiněno, nemohlo tak žalobci založit oprávnění k pobytu. Závěr, že na území ČR žalobce pobýval neoprávněně od 2. 8. 2020 je tak správný. Soud se zabýval i namítanými vady v doručení sdělení o nesplnění podmínek, vyžádal si materiály od Ministerstva vnitra ČR, odboru OAMP. Bylo zjištěno, že žalobce v oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 30. 7. 2020 neuvedl adresu pro doručování, správní orgán tedy doručoval na adresu místa hlášeného pobytu cizince, tj. na adresu X. Obálka se vrátila správnímu orgánu, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 11. 8. 2020, doručena pak byla desátým dnem podle § 24 odst. 1 správního řádu (tedy nikoli 10. 8. 2020). Tato korekce závěrů žalovaného však nemá vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Žalobce při podání oznámení o změně zaměstnavatele obdržel potvrzení, kde je též uvedena adresa X.
32. Závěr správních orgánů, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 2. 8. 2020 do 13. 1. 2021 je tak správný. Ve prospěch žalobce nelze podle názoru soudu zohlednit ani skutečnost, že se o doručení sdělení, že oznámení o změně zaměstnavatele nesplňuje podmínky, nedozvěděl. Žalobce v oznámení neuvedl adresu pro doručování, musel tak předpokládat, že mu bude doručováno na adresu hlášeného místa pobytu. Přímou v tiskopise o oznámení změně zaměstnavatele, který vyplnil, je uvedeno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Ministerstvo vnitra bude do 30 dnů žalobce i budoucího zaměstnavatele informovat, zda byly splněny podmínky pro ohlášení požadované změny. Z vyžádaných podkladů soudem vyplývá, že toto sdělení bylo skutečně doručeno i budoucímu zaměstnavateli dne 10. 8. 2020, nelze tedy akceptovat nezájem a nečinnost žalobce v tomto směru. Zároveň byl v tiskopisu upozorněn, že na oznámení, které nesplňuje zákonné náležitosti, se hledí, jako by nebylo podáno. Ani tento důsledek tak nemůže být pro žalobce překvapivý. Pro úplnost soud dodává, že žalobce správnost doručení nezpochybňoval v průběhu celého správního řízení, a to ani v podaném odvolání či jeho doplnění. Žalobce ani k dotazu soudu při jednání, na jakou adresu mělo být dle jeho tvrzení správně doručováno, či z jakých konkrétních důvodů doručení zpochybňuje, toto své tvrzení jinak neupřesnil.

33. Pokud bylo namítáno, že správní vyhoštění v délce jednoho roku je neodůvodněné a nepřiměřené, ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Správní orgán I. stupně na str. 6 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (délka od neoprávněného pobytu od 2. 8. 2020 do 13. 1. 2021, závažnost neoprávněného pobytu, poskytnutí součinnosti a spolupráce, dostavil se ke správnímu orgánu dobrovolně, vědomí protiprávnosti pobytu, do situace se dostal vlastním přičiněním). Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu přezkoumal, vycházel ze stejných hledisek, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí, doplnil též laxní přístup žalobce k řešení svého pobytového oprávnění a skutečnost, že šlo o první porušení zákona. Žalobce v této souvislosti namítal, že z jeho strany šlo o excesivní jednání. K tomuto soud uvádí, že zákon pro uložení správního vyhoštění nevyžaduje opakované porušení zákona, zároveň nelze přehlédnout délku neoprávněného pobytu více jak 5 měsíců, při vědomí nelegálnosti pobytu. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, jaké okolnosti byly brány v úvahu při výměře délky správního vyhoštění, přičemž žalovaný vzal výslovně v potaz i to, že šlo o první porušení zákona (a jediné, když jiné vytykáno nebylo – pozn. soudu).
34. Na zákonnosti rozhodnutí nic nemění skutečnost, že žalobce mohl být v dobré víře o oprávněnosti pobytu do doby doručení sdělení, že jeho o známení o změně zaměstnavatele nesplňuje zákonné podmínky, tj. do 21. 8. 2020, nejdéle do 30 dnů od podání žádosti (tj. do 31. 8. 2020). Soud zde *obiter dictum* konstatuje, že by spatřoval jako problematické, pokud by žalobce bezprostředně po doručení tohoto oznámení začal své pobytové oprávnění řešit, pak by tato dobrá víra mohla mít výrazný vliv na délku správního vyhoštění (byť podle zákona, pokud oznámení o změně zaměstnavatele nesplňuje podmínky, hledí se na ně, jako by nebylo podáno, pobyt cizince zde tak oprávněný není). Nicméně v projednávaném případě je situace odlišná, žalobce snahu o vyřešení svého pobytu projevil až v lednu 2021.
35. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených*

zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).

36. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením. Žalobce obecně uvádí, že délka je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu, a to aniž by byla neobvykle dlouhá doba odůvodněna neobvyklými okolnostmi, aniž by byl zájem státu na takto dlouhém vyhoštění řádně vysvětlen a odůvodněn. Žalobce předně nijak nekonkretizuje, jaká je podle jeho názoru obvyklá aplikační praxe žalovaného. Nicméně soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, sp. zn. 19 A 6/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce, sp. zn. 19 A 50/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce cca dvou týdnů, sp. zn. 19 A 46/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce, sp. zn. 13 A 4/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 2 měsíců, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 416/2017-29 ze dne 14. 3. 2018 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 262/2018-40 ze dne 6. 3. 2019 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.
37. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci a praktické nemožnosti získat následně pobytové oprávnění, tato možnost je při splnění podmínek žalobci zachována.
38. Dále je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat §

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

39. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ K tomu též viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.
40. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, ani této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 92/2012-51 ze dne 17. 1. 2013). Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení. Nepochybil ani při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný řádně zohlednil hlediska stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se se závěrem žalovaného, že napadené rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce, plně ztotožňuje.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.